

INTERVIEW MET

door Frits Le Roux

Overgehaald om toe te treden tot de redactie van ons illustere clubblad, kreeg ik nog geen dag later van Harrie de vraag om een gat te vullen. Het interviewstokje werd niet doorgegeven; de vorige geïnterviewde zou niet als interviewer gaan optreden. Een gat dus. Omdat ik voor één gat niet te vangen ben, kwamen mijn hersencellen in actie. Ik moest op zoek naar opvulling van een interview-leemte. Kennelijk had ik Harrie's vraag al voorzien door een afspraak te maken met Theo Grömmel, om hem te interviewen. Ik had me gerealiseerd dat ik eigenlijk verdomd weinig van Theo wist en vroeg me af of dat mede door zijn bescheiden aard en opstelling kwam. Er moest genoeg over hem te vertellen zijn. Ik wist bijvoorbeeld dat hij zijn hele leven aan atletiek was blijven doen en vermoedde dat hij ook nu nog een halve marathon in een zeer scherpe tijd zou lopen. Maar de afspraak met hem kon jammergenoeg niet doorgaan. Toen ik de laatste keer in Groningen was en hem wilde op-zoeken, zat hij in Italië. Helaas, met Theo kon ik het gat niet vullen, maar met wie zou dat wel kun-nen?

Een vraaggesprek op korte termijn regelen en speciaal daarvoor meer dan duizend kilometers overbruggen, doe je niet. Met Skype zou het kunnen, maar met dat medium had ik niets. Toch moest ik die interviewleemte vullen; ik kon Harrie niet met lege bladzijden laten zitten.

Langs telepatische weg dan maar? Iemand voor de geest halen en hem in gedachten uitgebreid be-vragen, dat zou iets kunnen opleveren! Maar voor wie had ik zoveel empathie dat ik in staat zou zijn hem virtueel op te roepen? De betreffende persoon hoefde gelukkig niet meer als interviewer op te treden, dat scheelde, voor de volgende H3 had Harrie al iemand gevonden. Maar wie wilde ik me voor de geest halen?

Fried Kolkman! Zijn naam schoot door mijn hoofd. Hem zou ik willen interviewen; daar kreeg ik een gevoel bij. Na de kweekschool had ik hem nooit meer gezien en ik had ook nooit meer over hem horen praten. Ik wist alleen dat hij was overleden. Hoe was 't leven verlopen van die vriend van vroeger die met zijn cynische lach en hoekige opmerkingen aangename herinneringen bij me bovenbracht. Ik kon me niet direct iets concreets bij de loop van zijn leven voorstellen. Wat ik ook probeerde, er kwam niets boven. Ik moest op onderzoek uit. Op internet kwam ik te weten dat hij 63 jaar was geworden en dus veel te vroeg vrouw en vier kinderen had achtergelaten. Ik las

ook dat hij in de bedrijfsopleidingen was terechtgekomen en zich daarin behoorlijk had geprofileerd: eerst als directeur en later bestuurslid van het belangrijkste opleidingscentrum voor de metaal en electro-techniek in Oost Nederland. In één van hun uitgaven werd Werenfried Kolkman geïnterviewd. "Ik vind het prachtig als mensen echt iets met hun handen kunnen maken en ik heb bewondering voor die ongecompliceerde kerels die weten van aanpakken." Hij sprak zich uit over beleid en liet zich daarbij niet onbetuigd.

"Ik was een vergadertijger en als directielid heb ik altijd de randen van de regelgeving opgezocht."

Fried was dus in de bedrijfsopleidingssector een heuse BOBO geworden. Het vraaggesprek met hem heb ik met stijgende verbazing gelezen en meerdere keren heb ik de foto bekeken waarop een karakterkop me liet weten dat hij een man was geworden waar je niet zomaar omheen kon. Nooit had ik kunnen vermoeden dat die jongeman, die met zijn windbuks het glas van zolderkamertjes deed rinkelen, zoveel verantwoordelijkheid op zijn nek zou nemen. Maar Werenfried Kolkman was meer dan een bestuurder. Hij was kennelijk ook een sociaal dier. Als voorzitter van de Heerensociëteit *Eensgezindheid* (opgericht in 1863) liet hij weten pas dan voor een tweede bestuurstermijn op te gaan, als het ledenaantal tijdens zijn beheer met eenderde zou zijn vermeerderd. In het verenigingsorgaan van de sociëteit waar de leden zich vermaakten met biljartspel, mossel- en asperge-avonden, lotterijborrels en het jaarlijkse Heerendiner, wordt met eerbeton gesproken over de veel te vroeg overleden voorzitter.

Heel langzaam vormde zich een beeld van de man die mij destijds uitnodigde voor een weekendje kermisvieren in Ziewent. Als stadse jongen herinner ik me de vluchtige zoenen van boerendochters en de geur van stro. Fried genoot als zoon van een Herenboer aanzien in het dorp. Daar lagen ook de grondstenen voor het huis dat zijn leven zou worden. Daar gingen zijn kinderen op bezoek bij hun grootouders die waarschijnlijk niet meer meemaakten dat hun kleinkind Simon Kolkman in 2000 aan de Olympische spelen in Sydney deelnam, en zich de riemen van het lijf roeide. Fried moet apetrots zijn geweest op zijn kinderen. Jammer dat hij ons dat zelf niet heeft kunnen vertellen. Hem bevragen kan niet meer, maar hij is voor mij wel een beetje dichterbij gekomen.